

valaki egy prevert-versben ceruzával

megjelölte a hangsúlyokat
mintha el akarnám szavalni
de vasárnap van, késő
és a csöndet szögként kell a falba verni,
hogyan jobban kiürüljön
ami alatta van
levágtam a körmöm, simára fésültem a hajam
megmostam az arcom és a testem, kifehéritettem a bőröm
és mi több
eltávolítottam mindent a parketta és önmagam közül
a szoba biztos sarkában
terelem a kezed látomásait, melyek úgy ölelnek,
mintha cérnára lennének erősítve
csak hogy minél előbb visszatérhessenek saját testükhöz
és hallani a kutyát, ugyanazt, aki felfalta a szerelmet
a szerelem egyedül
hogyan ugat
és én tisztán és felszögezve fekszem, kihúlt tenyérrel
a fülemben
és hallani sem akarom

(2008)

BENCsik ORSOLYA fordításai

MARKO POGAČAR

A tárgyaltan

Szeretlek Vaszilj Kandinszkij,
mert szép vagy, ha
hülyeségeket is beszélsz.

Ahogy fog a rókában,
ahogy bennünk a kétely,
úgy a tárgy a tárgyban,
oly sajátosan.

Élessé tettél minket.
A lélek az, amit a
keziddel láttál,
és mi más a lélek,
ha nem tiszta hódítás?

Mi van benne,
hogy közben láthatatlan –
hogy van a nyom, a szín,
mitől bukik alá a forrás,
éjjel a bozótban?

Míg növekszel, lenn a fehér dologban,
(nincs jelentésed,
de van benned értelem),
valaki belép a gyors egyidejűségbe,
az érthetetlen, zsíros disznóba.

Minden mozdulattal tágul valami,
belélegez, kilélegez,
sistergő gyufaházat alkot a lélekből,
végképp elhasznált,
utolsó helyiséget.

Benne ülök, körülvéve élek,
hallgatok és suttogok a tárgytalannak:
– milyen lehetsz, szűk menedék,
a legfehérebb zombi, aki várja, hogy eljőjön
a maga ideje –

(2009)

Boxers Love Eighties Music

Háromszor olvastam el *Frank O'Hara*
Lunch Poems-ét,
majd aranykígyót melengettem a keblemen,
teát szűrcsöltem szemüregéből, jól megégette
a nyelvem, mert a tea forró volt, én meg türelmetlen.
Szólt a kígyó: te kretén, hogyan gondolhat az égett

hús ennyit! Benne valami mély államellenesség
sajog! Napokig hordtam körbe azt a hideg
labdát – mikor mindent megittam, és bentől
megállíthatatlanul ömleni kezdett a sötétség,
elengedtem, és bezártam a kávézót. Többet nem
jöttem vissza. Kétszer olvastam el a Lunch Poemset;
az elejétől a végéig, összevissza kétszer, nem számítva
az egyes verseket! A három csak a há miatt volt!
És mi köze mindennek a tárgyakhoz, és ki bírja el
még mindezt!

(2009)

Verstechnika

Az első horvát elnököt feledéssel gyilkolják, juntáját
tűzforró levessel és halott pincérrel, aki makacsul
megkerüli őket; miközben a városban sétálok, szemben a halállal,
újságot veszek, kávéét veszek a trafikban, kötekedő sármomat,
puha karakteremet hallgatom, meg a *Haustor* zenekart;
egy átlagos horvátot együttéléssel, toleranciával gyilkolják,
hóval teli szájjal – széles és könnyű szmog telepszik rája,
és magával viszi őt azzal az ősszel, a reggeli, sötét vízzel,
ami a nyakadba kúszik, a materiális, lágy vízzel együtt,
az egyházat Krisztus kitartó citálásával, feltétlen és tartós
szeretettel gyilkolják; magától tűnik el a disznó, langylehelletébe
vonul, tenyérbe csorgatja vérét a tapasztalat; a verset Drago
Štambukkal gyilkolják, az anya, miként az meg van írva
valamely precíz iratokban; semmi sem marad meg, semmi,
az a ragyogó, kiégett nap.

(2009)

KOLLÁR ÁRPÁD fordításai